

Dấu Chân Địa Đàng

Trịnh Công Sơn

Bm A D
Trời buông gió và mây về ngang bên lưng đèo. Mùa xanh
vó người đi chùng chân đã bao lần. Nửa đêm

Em E⁷ A F^{#7} Bm
lá loài sâu ngủ quên trong tóc chiều. Cuộc đời đó nửa đêm tiếng
đó lời ca dạ lan như ngại ngừng. Vùng u tối loài sâu hát

Em F[#] B⁷ Em
ca lên như than phiền. Bàng hoàng lạc gió mây miền trùng
lên khúc ca cuối cùng. Một đời bỏ ngõ đêm hồng ngoài ...

1. A F[#] F^{#7}
trùng ngoài khơi nước lên sóng mềm. Ngựa buông ...

2. A F^{#7} Bm
trời còn dang nước lên mắt em. Tiếng ca bắt nguồn từ đất

Em F^{#7} Bm Em G A
khô từ mưa gió từ vào trong đá xưa. Đến bây giờ mắt đã mù tóc

Bm Em F^{#7} Bm
xanh đen vàng trán thơ. Dòng sông đó loài rong yên ngủ

A G F^{#7}m Em F^{#7}
sâu. Mới hôm nào bão trên đầu lời ca đau trên cao. Ngàn mây

Bm A D Em E⁷
xám chiều nay về đây treo lưng lờ. Và tiếng hát về ru mình trong giấc

A F^{#7} Bm Em F^{#7}
ngủ vừa. Rồi từ đó loài sâu nửa đêm quên đi ưu phiền. Để

B⁷ Em A F^{#7} Bm
người về hát đêm hồng địa đàng còn in dấu chân bước quên.